
NEGANTAIS NIKS AIZBĒG NO MĀJĀM

Negantajam Nikam šī bija pavisam draņķīga diena. Mazais brālis Pēteris bija pamanījis pirmais ievelties šūpuļtīklā un neparko nepiekrita to atstāt. Tad vēl mamma Nikam lika sakopt istabu tieši tajā brīdī, kad viņš televīzijā skatījās “Rāvēju-Kāvēju”. Un nu tētis viņam dusmīgi uzkliedza: – Nik, kā tu izskaidrosi šo vēstuli?

– Kādu vēstuli? – Niks sapīcis novilka. Viņam šī piesiešanās jau bija līdz kaklam.

– Tu ļoti labi zini, kas tā par vēstuli, – sacīja mamma. – Vēstule no skolotājas Zobenas jaunkundzes. Jau trešā šonedēļ.

Ak, par *to* vēstuli ir runa.

Cienījamie Nika vecāki!
Ar nožēlu jums jāpaziņo
ka šodien Niks
iedunkāja Raulu,
paklupināja Lindu,
grūstīja Maksu,
knīeba Bazilam,
turklāt stundu laikā izdeva
nepiedienīgas skaņas, košlāja gumiju
un nepārtrauca sarunāties pat
pēc aizrādījumiem.

Ar cieņu Budika Zobena

Niks sarauca pieri.

– Vai es vainīgs, ja man nāk atraugas?
– Un kā tad ar tiem bērniem, kam tu
darīji pāri? – prasīja tētis.

– Raulam es tik tikko pieskāros. Linda
pati patrāpījās man ceļā, bet Maksis un
Bazils tīšām krita man uz nerviem, – Niks
skaidroja. Tāda brēka par tīriem niekiem.

– Skaidrs, – noteica tētis. – Esmu ļoti neapmierināts. Un tagad – vienu nedēļu nekādas televīzijas, nekādu komiksu un nekādu konfekšu!

– NEDĒĻU! – iebrēcās Niks. – Par to, ka kādam viegli piebikstīju? Tas nav godīgi!

– Un ko teiksiet par *manu* vēstuli? – pajautāja Pēteris.

Cienījamie
Pētera vecāki!

Man prieks paziņot, ka Pēteris šodien izpalīdzēja Lūkasam un Semam, pieteicās izsmazgāt glesnošanas otīņas, sporta zālē uzdarīja izmētātās bumbas un bez uzaicinājuma sakopa klasi. Lieliski, Pēter!

Šomēnes viņš jau trešo reizi ierakstīts Atziņības grāmatā, un tas ir skolas rekords.

Ar cieņu

Lidija Milā

Tētis smaidīdams teica: – Vismaz *viens* bērns šajā ģimenē prot uzvesties labi.

Pēteris kautrīgi pasmaidīja.

– Tev, Nik, vajadzētu gan vairāk padomāt par citiem cilvēkiem, – mazais brālis sacīja. – Un tad varbūt arī *tevi* ierakstīs Atzinības grāmatā.

Negantais Niks ieņurdējās un metās virsū Pēterim, tēlodams pirmatnēju rāpuli, kas uzbrūk kukainim.

– Au-au-au! – Pēteris iebļāvās.

– Izbeidz, Nik! – uzkliedza mamma.

– Prom uz savu istabu! TŪLĪT PAT!

Pakāpienus rībinādams, Niks gāja augšā uz savu istabu un ar blikšķi aizcirta durvis.

– Man vienreiz pietiek! – viņš iesaucās. – Tā kā šajā ģimenē neviens mani nevar ciest, es dodos projām!

Nejaukie vecāki dabūs trūkties. Viņš aizbēgs uz džungļiem. Viņš cīnīsies ar milzu čūskām, dragās krokodilus,

vienatnē airēsies pa plēsīgo piraiju apsētām upēm un lauzīs ceļu cauri liānām. Un nemūžam neatgriezīsies mājās. Tad gan viņiem būs žēl. Bet par savu nekrietnību viņi to būs pelnījuši.

Niks skaidri redzēja, kā tas būs. “Kaut mēs pret Niku būtu izturējušies laipnāk,” tētis caur asarām sacīs. “Jā, viņš taču bija tik mīļš bērns,” mamma šņukstēs. “Kāpēc mēs pret viņu bijām tik nežēlīgi? Ja vien Niks atgrieztos, viņš vienmēr varētu gulēt šūpuļtīklā,” Pēteris vaimanās. “Kāpēc gan es biju tik patmīlīgs?”

“Vienīgi žēl,” izvilkdams no gultas apakšas čemodānu, nodomāja Niks, “ka pats neredzēšu, kā viņi raud un aiz nožēlas kož pirkstos.”

“Tad nu tā,” viņš prātoja, “līdzī jāņem tikai absolūti nepieciešamās lietas.” Bez liekiem krāmiem un nežēlīgs – tāda bija džungļu iekarotāja varonīgā Nika devīze.

Niks pārlaida skatienu istabai. Bez kā nebūtu iespējams iztikt?

Noteikti jāņem kārba ēdamajam un blašķe dzeramajam. Tās abas nonāca čemodānā. Savvaļas dzīvē noteikti noderēs arī ūdenspistole *Supermercētājs*. Un visādā ziņā arī iespējami daudz spēļu tiem gadījumiem, kad būs apnicis cīnīties ar leopardiem.

Komiksi? Niks apdomājās... Noteikti jā. Ceļasomā tika ielikts pamatīgs žūksnis. Noderēs arī dažas paciņas čipsu un konfekšu. Un kārbiņa ar tumsā spīdošo lipekli, citādi tā noteikti nonāktu Pētera

nagos. Rotaļu lācis? Nu nē! Tur, kurp viņš dosies, lācis ir pilnīgi lieks.

“Nevainojami!” Niks nopriecājās un mēģināja aizvērt čemodānu. Taču tas neizdevās. Ļoti negribīgi Niks izņēma laukā vienu komiksu un futbolbumbu. Nu re! Jau rītausmā viņš būs prom. Un kā viņi to nožēlos!

Čiv-čiv!

Varonīgais džungļu iekarotājs Niks atvēra acis un izlēca no gultas. Aiz loga čivināja agrie putniņi. Laiks doties ceļā.